

[Udenrigsministeren]

mit oplæg, at når vi har allierede, som vi arbejder tæt sammen med, må vi diskutere tingene. Solidariteten skal være det grundlæggende, og for at vi ligesom kan inspirere hinanden, kan nå frem til det, vi finder er de rigtige løsninger, er det meget nødvendigt, at vi i hvert fald ikke slækker på det begreb, der hedder konsultationer de pågældende lande imellem, men tværtimod sætter mere ind her.

Der har været bemærkninger fra hr. Ninn-Hansen, fra hr. Arne Melchior og fra fru Annelise Gotfredsen vedrørende oliekontrakten med Saudi-Arabien. Jeg vil bare sammenfattende sige, at det er forståeligt, at man har stillet de spørgsmål, som man har stillet. Jeg vil til de forskellige, der har stillet spørgsmålene, sige, at vi i regeringen har drøftet denne kontrakt. Jeg vil svare fru Annelise Gotfredsen, at jeg ikke finder det korrekt, at jeg ved en debat her i folketinget går ind i en diskussion, der er baseret på noget, der har stået i pressen. Derimod synes jeg, det er forståeligt, at medlemmer af det udenrigspolitiske nævn peger på, at der i den forbindelse kan være spørgsmål, der har at gøre med de områder, som det udenrigspolitiske nævn beskæftiger sig med.

Jeg vil godt sige til hr. Ninn-Hansen, at efter min vurdering vil der altid være nogle grænsespørgsmål: skal dette forelægges, eller skal dette ikke forelægges? Min egen opfattelse er, at når det drejer sig om denne kontrakt, finder jeg det inden for forsvarlighedens grænser, at hele spørgsmålet ikke blev forelagt nævnet, men på den anden side er det også klart, at der ikke må herske nogen misforståelse, og derfor besluttede vi, da vi drøftede den, at sige til folketinget, at regeringen er parat til at fremlægge kontrakten for det udenrigspolitiske nævn på det næste møde, hvornår formanden måtte indkalde det.

Mellemøsten har været behandlet af flere ordførere, især hr. Ninn-Hansen og hr. Arne Melchior. Jeg vil godt sige til hr. Ninn-Hansen, at jeg ikke mener, man kan stille det op på den måde, at sympatien for Israel er blevet mindre. Vi ved, at Danmark lige siden tilblivelsen af Israel i 1948 har omfattet Israel med megen sympati, at vi fuldhjertet kunne støtte oprettelsen af den nye stat og følte, at historisk skyldte vi Israel dette. Men omvendt må det også være sådan, når man står

over for problemer som dem i Mellemøsten, at man bliver nødt til at gå ud fra kendsgerningerne, som man nu engang kan se dem. Jeg har tidligere sagt, at det væsentligste element i en fremtidig løsning for Danmark må være, at Israel har de nødvendige garantier, har fået sine grænser garanteret og kan leve i fred uden trusler, som vi har set det i Israels korte historie. Men vi kommer ikke uden om, at Danmark f. eks. er et af de mange lande, der har tilsluttet sig resolution 2-4-2, og når vi taler om kendsgerninger, kommer vi heller ikke uden om, at der som en del af et meget kompliceret problem er det element, der hedder palæstinenserne, hvor det må dreje sig om at nå frem til en løsning, der kan være tilstrækkelig acceptabel, og som omfatter det, vi kalder palæstinenserens problemer.

Jeg vil gerne her ved denne lejlighed bekræfte over for hr. Arne Melchior, der var inde på det, at vi i forhold til PLO må sige, at vi ikke kan acceptere det punkt i PLOs charter, der går på at ødelægge og tilintetgøre Israel. Vi finder, at tilstedeværelsen af et sådant punkt er en af hindringerne for, at man kan nå hen til den løsning, som alle må være interesseret i at man når frem til.

Jeg vil i samme forbindelse også svare hr. Stinus, der spurgte mig: hvordan vil det ligge ved det møde for statsledere – altså topmødet i Venedig i Det europæiske Råd – der finder sted den 12.-13. juni? Vil der være tale om et initiativ med hensyn til at sige, at nu laver vi en tilføjelse til resolution 2-4-2? Jeg er helt enig i det, hr. Arne Melchior sagde med hensyn til den eksisterende resolution. Det, der er tale om, er en helt ny resolution, der bare rent faktisk bliver et supplement til en eksisterende resolution. Det, man besluttede på udenrigsministermødet i Napoli, var ikke, at det bør man gøre. Det, man besluttede, var, at man op til Det europæiske Råds møde i Venedig skal foretage nødvendige sonderinger. Ved denne lejlighed vil jeg gerne sige, at når man konkluderede på mødet, at man skulle tage kontakter til Den arabiske Liga, men også til Egypten, også til Israel, også til USA, så skyldes det ikke mindst et ønske fra dansk side om, at det, der nu skal ske i denne sag, for det første skal være meget afbalanceret og for det andet skal lægges til rette på en sådan måde, at det ikke kommer til at skade de igangværende bestræbelser for at nå frem til en løsning.